

MARÇ LEVY

KEŞKE GERÇEK OLSA

Çeviri: SAADET ÖZEN

TAM
METİN

2. BASKI

♥ can

MARC LEVY
KEŞKE GERÇEK
OLSA

MARC LEVY
KEŞKE GERÇEK
OLSA

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Saadet Özen

Türkiye’de sadece Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş. tarafından yayımlanacak olan Minikitap™ dizisi (özgün ismiyle Flipback®/Dwarsligger®), Jongbloed bv (Heerenveen, Hollanda) girişimidir. Minikitap™ hafiflik, dayanıklılık ve pratikliği esas alan yeni bir kitap formatıdır. Hollanda’da Jongbloed bv tarafından Can Yayınları için özel olarak üretilen, elinizde tuttuğunuz Minikitap™, Indoprint kâğıdı ve patentli mizanpajı sayesinde yüzlerce sayfalık bir kitabın tamamını bu küçük boyutta bile keyifle okunan bir esere dönüştürüyor. Minikitap™ yayıncılık ve matbaacılıkta yüz elli yılı aşkın deneyimiyle Avrupa’nın tarihî firmalarından olan Jongbloed bv (Heerenveen, Hollanda) tarafından tasarlanmıştır.

Elinizdeki kitap, Bolloré Thin Paper (www.bollerethinpapers.com) tarafından üretilen Indoprint kâğıda basılmıştır. Klorür veya sülfür içermeyen, FSC® sertifikalı Indoprint kâğıdı, çevreye zararsız özel bir kâğıt hamurundan üretilmiştir.

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Mizanpaj uygulama: Bahar Kuru Yerek

Baskı ve cilt: Jongbloed bv, Marktweg 73a, 8444 AB Heerenveen, Hollanda

ISBN 978-975-07-3327-7

Et si c’était vrai, Marc Levy

© 2000, Éditions Robert Lafont / Susanna Lea Associates

© 2001, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır ve korunmaktadır. Yayınevinin izni olmadan eser hiçbir şekilde çoğaltılamaz, Minikitap™ markası ve formatı 3. kişiler tarafından kullanılamaz.

www.marclevy.info

Can Yayınları’nda 1. basım: 2001

Minikitap™ formatında 1. basım: 2016

2. basım: Mayıs 2017

Bu kitabın 2. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750733277

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MARC LEVY, 1963'te Fransa'da doğdu. On yedi yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatani ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. Kırk yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?*, çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımlanan *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. 2008'de *Dostlarım Aşkларım* adlı romanı filme uyarlandı. 2009'da kısa aralıklarla *İlk Gün* ve *İlk Gece* adlı romanları yayımlandı. *Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu* 2011'de, *Korkudan Güçlü Bir Duygu* ise 2013'te Fransa'da yayımlandı.

SAADET ÖZEN, 1972 yılında İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'ni, ardından İstanbul Üniversitesi Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümü'nü bitirdi. Profesyonel turist rehberliği yaptı, ayrıca uzunca bir süre Can Yayınları'nın Fransızca editörlüğünü yürüttü. Halen belgesel sinema alanında çalışmalarına devam ediyor. Jorge Amado, José Saramago, Yves Simon, Luis Sepúlveda, Paulo Coelho, Andrey Makine, Romain Gary, Nancy Huston, Amin Maalouf gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Keşke Gerçek Olsa*, 2001
- Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, 2005
- Gelecek Sefere*, 2007
- Sizi Tekrar Görmek*, 2007
- Dostlarım Aşkларım*, 2008
- Özgürlük İçin*, 2009
- Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey*, 2010
- Gölge Hırsız*, 2011
- İlk Gün*, 2012
- İlk Gece*, 2012
- Dönmek Mümkün Olsa*, 2013
- Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu*, 2013
- Korkudan Güçlü Bir Duygu*, 2015

Louis'ye

1996 Yazı

Açık renk ahşap sehpanın üzerindeki küçük saat az önce çalmıştı. Saat sabahın beş buçuğunu gösterirken oda, San Francisco şafağına has altın ışıklara boğulmuştu.

Ev halkı uykudaydı; dişi köpek Kali, yerdeki büyük halının üzerine uzanmış, Lauren kocaman yatağının ortasındaki kaztüyü yorganın içine gömülmüştü.

Lauren'ın evi, yumuşak havasıyla insanı şaşırtırdı. Green Sokak'taki Victoria tarzı bir binanın en üst katında yer alan daire, büyük bir oda, Amerikan mutfaklı bir salon, bir giyinme odası ve ışık alan, geniş bir banyodan oluşuyordu. Yerlere geniş latalı sarı parkeler döşenmişti; banyodakiler boyayla ağartılıp delikli kalıplarla siyaha boyanarak siyahlı beyazlı karelere bölünmüştü. Beyaz duvarlar, Union Sokak'taki galerilerden seçilen eski resimlerle süslenmiş, tavanın kenarlarına, yüzyıl başında yaşamış usta bir marangozun elinden çıkma, Lauren'ın balrengine boyatarak belirginleştirdiği, zarif, ahşap bir bant geçilmişti.

Hindistancevizi lifinden dokunmuş, kenarlarına bej jüt çerçeve örülmüş birkaç halı, salona, yemek odasına ve şömineye ayrılan köşelerin sınırlarını çiziyordu. Şöminenin karşısında, ham pamuktan koca bir kanepa, insanı içine gömülmeye davet ediyordu. Sağa sola serpiştirilmiş birkaç mobilyanın tepesinde, son üç yıl içinde sırayla alınarak piliseli abajurlara takılmış pek sevimli lambalar vardı.

Gece, göz açıp kapayınca dek geçmişti. San Francisco Memorial Hastanesi'nde stajyer doktor olan Lauren, büyük bir yangının kurbanlarının hastaneye geç saatte getirilmesi nedeniyle nöbetini alışılmış yirmi dört saatin çok ötesine uzatmıştı. İlk ambulanslar, nöbet değişimine on dakika kala Acil'de bitivermiş; Lauren de ekibindekilerin umutsuz bakışları altında, hiç zaman kaybetmeden getirilen ilk yaralıları, müşahade salonlarına yönlendirmeye başlamıştı. Bir virtüöz ustalığıyla her hastayı birkaç dakikada dinliyor, her birine durumunun ağırlığına göre renkli etiketler veriyor, öntanı saptıyor, yapılacak ilk muayeneleri yazıyor, sedyecileri gerekli salonlara yönlendiriyordu. Gece saat 24.00 ile 00.15 arasında getirilmiş on altı kişinin bu biçimde ayrılması tam yarımda sona erdi; böylece acil durum nedeniyle çağırılmış olan cerrahlar da, bu uzun gecenin ilk ameliyatlarına bire çeyrek kala başlayabildiler.

Lauren, üst üste iki müdahalede Dr. Fernstein'e yardım etmişti; evine ancak yorgunluk yüzünden dikkati dağılırsa hastalarının sağlığını tehlikeye atacağını öne süren doktorun kesin emri üzerine gitti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Triumph marka arabasının direksiyonuna geçip hastanenin otoparkından çıktı, ıssız sokakları hızla geçerek evine döndü. "Yorgunluktan ölüyorum ve arabayı çok hızlı sürüyorum," diye dakika başı tekrarlayıp duruyordu uykuya yenik düşmemek için; ama Acil Servis'e, üstelik seyirci olarak değil, oyuncu olarak dönmeyi düşünmek, onu uyanık tutmaya yetiyordu.

Garajının uzaktan kumandalı kapısını açıp külüstürünü içeri park etti. Merdiveni dörder beşer çıkıp bina içindeki koridordan geçti ve rahat bir soluk alarak eve girdi.

Şöminenin üzerindeki sarkaçlı küçük saat, iki buçuğu gösteriyordu. Lauren, giysilerini geniş oturma odasında, orta yere bıraktı. Çırılçıplak, kendine bir bitki çayı hazırlamak için barın arka-

sına geçti. Rafi süsleyen kavanozlara, sanki günün her ânına ayrı çay kokuları versinler diye, çeşit çeşit bitkiler konulmuştu. Fincanı başucundaki sehpaye koymasıyla kaztüyü yorganın altına sokulup uykuya dalması bir oldu. Bir önceki gün bitmek bilmemişti; üstelik ertesi sabah erken kalkması gerekiyordu. Bu kez nasıl olduysa hafta sonuna denk gelen iki günlük tatilden yararlanarak dostlarının Carmel davetini kabul etmişti. Birikmiş yorgunluğun üstüne, şöyle güzel bir sabah keyfi iyi giderdi, ama gene de hiçbir güç, ona sabah kalkış saatini erteletemezdi. Lauren, Pasifik kıyısında, San Francisco’yu Monterey Koyu’na bağlayan o yolda, gündeğümünü seyretmeye bayılırdı. Yarı uyur, yarı uyanık, el yordamıyla saatin zilini durduran düğmeyi aradı. Gözlerini yumruklarıyla ovuşturduktan sonra ilk gördüğü, halının üzerinde yatan Kali oldu.

“Bakma bana öyle, ben artık bu gezegene ait değilim.”

Lauren’ın sesini duyan köpek, çabucak yatağın çevresini dolaşıp başını sahibesinin karnına dayadı. “Seni iki günlüğüne terk ediyorum, kızım. Anne saat on bire doğru gelip seni alacak. Çekil; kalkıp sana yemek vereyim.”

Lauren bacaklarını uzattı, yukarı doğru gerinerek uzun uzun esnedi ve yataktan yere atladı.

Bir yandan saçını fırçalayarak tezgâhın arkasına geçip buzdolabını açtı, gene esnedi, tereyağı, reçel, tost ekmeği, köpek maması, bir paket Parma jambonu, bir parça Gouda, iki çanak süt, bir kupa elma kompostosu, iki sade yoğurt, karışık tahıl gevreği, yarım ananas çıkardı; ananasın öbür yarısını alt rafa koydu. Kali yüzüne karşı üst üste kafasını sallayınca Lauren gözlerini iri iri açıp bağırırdı:

“Karnım aç, yahu!”

Her zamanki gibi, önce ağır bir toprak kabın içinde, evlatcığının kahvaltısını hazırladı.

17 Ardından bir fincan kahve yaparak kendi tepsisini hazırlayıp

masaya oturdu. Kafasını hafifçe çevirdiğinde Saussalito’yu, tepele-
re dizilmiş evlerini, koyun iki yakasını bir tire işareti gibi birbirine
bağlayan Golden Gate’i, Tiburon Balıkçı Limanı’nı, en altta da, ma-
rinaya kadar basamaklar halinde yayılan çatıları görebiliyordu.
Pencereyi ardına kadar açtı, kentte çit çıkmıyordu. Yalnızca Çin’e
giden büyük kargo gemilerinin, martıların çığlıklarına karışan sis
düdükleri, sabahın ağırlığına ahenk katıyordu. Lauren, bir kez
daha gerindikten sonra, büyük bir iştahla devlere layık kahvaltıya
saldırdı. Bir önceki akşam, zamansızlıktan akşam yemeği yeme-
mişti. Tam üç kez bir sandviçi mideye indirmeyi denemiş ama her
seferinde alarm cihazı titreyerek onu yeni bir acil vakaya çağırmış-
tı. Karşısına geçip mesleğini soranlara hep aynı yanıt veriyordu:
“Meşgul.” Şölen sofrasındakilerin hemen hepsini silip süpürdük-
ten sonra, tepsiyi mutfak tezgâhının üstüne koyup banyoya girdi.

Parmaklarını üzerlerinde kaydırarak jaluzileri kapadıktan sonra,
beyaz pamuklu gömleğini ayaklarının dibine bırakıverip duşun al-
tına girdi. Tazyikli ılık su, uykusunu iyice açtı.

Duştan çıkarken, göğüslerini açık bırakarak, beline bir havlu
doladı.

Aynanın karşısında bir süre somurttu; sonunda hafif bir makyaj-
da karar kıldı; üzerine bir kot pantolon ile bir polo gömlek geçirdi;
kotu çıkarıp etek, sonra eteği çıkarıp yeniden pantolon giydi. Do-
laptan yastık kılıfına benzeyen bir bez çanta alıp birkaç parça eşya
ile kozmetik malzemelerini tıkıverdi. Sonunda hafta sonu için ha-
zırdı işte! Arkasına dönerek evde hüküm süren düzensizliğin bo-
yutlarına baktı; oraya buraya atılmış giysiler, havlular, evyedeki
bulaşıklar, dağınık yatak... Son derece kararlı bir tavır takınarak
yüksek sesle mekândaki bütün eşyalara seslendi:

“Ağzınızı bile açmıyorsunuz, sinirlenmiyorsunuz; yarın erken
gelip haftalık temizliğinizi yapıyorum!”

“Bakma bana öyle, ben artık bu gezegene ait değilim.”

“Yapayalnızım. Tepeden tırnağa saydam olmanın, artık kimsenin yaşamında bir yer tutmamanın, kimseyle konuşamamanın ne demek olduğunu bilemezsiniz...”

Marc Levy her zamanki gibi bir solukta okunan ve okurları daha ilk sayfasından maceranın içine çeken *Keşke Gerçek Olsa* adlı romanıyla karşımızda bu kez.

Levy'nin sinemaya uyarlanan ve Türkiye'de de *Cennet Gibi* adıyla gösterime giren bu çoksatar kitabı “sevginin ve aşkın üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktur” inancından yola çıkıyor. Her ânı başkahramanların masalsi dünyasında yaşıyor, duygulanıyor, çaresizliğe düşüyor, umutlanıyor, umutlarını yitiriyor ve büyüklere yazılmış bu masal için “keşke gerçek olsa” diyorsunuz...

18

